

влачашъ ги безсумнѣнно и въ вѣчнаша погибель. И за това кой ще да дава ошвѣтъ Богу, ако не Родителите и Попечители; коишо преба или доспойно да ги надзираващъ, или опъ шаково Наспоянїе и Попечителство совсѣмъ да се махнащъ, и позволящъ да поемнащъ дѣлошо други коишо са подоспойны.

И това слѣдующо Сказанїе ще ни покаже явно, какъ зарадъ воспїшанїешо на дѣцаша, нужна е голема бдителность и бодрость, защото чрезъ небреженїе злошо и нещасїешо влѣзува, не шокмо въ проспыше домове, но често се вкрадува даже и въ царскише Палашы, гдѣшо развращава не шокмо дворянеше, но и самыше Царїе, какъ имама доволно примѣровъ не шокмо изъ книгъ вѣсхаго завѣша, но и изъ всемирнаша Испорїа, какъ шо и шука ще приведемъ въ примѣръ една персїйска повѣсть, която ще ни покаже во первыхъ одного Царя, койшо беше далъ на одного опъ своише дворяне, сына своего на воспїшанїе, когото послѣ зарадъ небреженїешо си загуби. Вшоро, ще видиме и одного неблагодарнаго челоуѣка, койшо споредъ вышшечеченношо небреженїе опеческо, и защото немаше опъ горе си надзирашеля, койшо бы прегледвалъ дѣлїяша колкошо неговы, шокмо и успѣхїше на ученика му, намери време